

listič v roke, bere nekaj časa, nato pa reče: »Dobrega zdravnika imate, žena; njegovo zdravilo vas bo gotovo ozdravilo. Na lističu je zapisano: Kdor pride s tem lističem v dvorno blagajno, izplača se mu petindvajset cekinov. — Zdravnik ni nihče drugi kot cesar Jožef.« — Zadovoljno se smehlja, se poslovi zdravnik in ne svetuje ničesar, ker je bil prepričan, da bolni ženi drugega ne manjka kot hrane in postrežbe.

Posebno visoko je cenil cesar Jožef otroško hvaležnost in iskreno ljubezen do starišev. Tedaj so zlasti osebe višjih stanov, ki so se kaj pregrešile, zelo ostro kaznovali. Morali so namreč oblečeni v platnene halje, na kratko ostriženi, z majhnim belim klobukom na glavi, pometati ceste. Na ulici niso smeli nikogar nagovoriti, in nečastno bi bilo, ž njimi se méniti. — Nekdaj pride mimo takih kaznjencev lepo opravljen dijak višjih šol. Mirno stopi do nekega kaznjenca, prime ga za roko, ki je bila z veliko verigo privezana k tovarišu, in jo spoštljivo poljubi. Žalostno ga pogleda kaznjenc, a ne spregovori nobene besede. Vse to je opazoval neki višji uradnik. Takoj je poklical k sebi omenjenega dijaka in ga jako ostro posvaril, češ, da se ustavlja cesarju samemu, ki je prepovedal kaznjencem na ulici govoriti. Mirno mu mladenič odgovori: »Govoril nisem nobene besedice, samo roko sem poljubil jednemu kaznjencu. On je moj oče; v jezi se je spozabil in prišel v roke ostri pravici. Jaz, kot sin, ga pa moram tudi kot kaznjenca spoštovati in ljubiti.«

»Cesar bode to zvedel«, odgovori uradnik in odpusti mladeniča.

Blagemu cesarju Jožefu pa je bilo obnašanje mladeničevo jako všeč. Ko je zvedel, kaj se je zgodilo, pomilostil je očeta in mu odpustil vso kazen, sinu pa je podelil veliko ustanovo, da je lahko obiskoval visoke šole.

Trobentici.

Trobentaj no, trobentica,
Pomladi prvi cvet!
Rumena kakor zvezdica,
Trobentaj glasno v svet:

Tra-ra, tri-ro, tra-ra, tri-ro
Tako trobentaj ti!
Oznanjaj radost nam novo,
Ki srce je želi.

Trobentaj vsej prirodi zdaj,
Naj brž ozeleni.
In zimi, da se skrije vsaj,
Tu več je treba ni.

Ali ne veš, da cvetov sto
In sto še v zemlji spi?
Trobentaj no: „tra-ra, tri-ro“;
Da vsak se prebudi.

Tra-ra, tri-ro, tra-ra, tri-ro!
Trobentaj na ves glas!
Bogu trobentaj hvalnico,
Ki dá pomladi kras!

A. K. Sežún-ov.

